

4 Nisan'da Ankara'ya
12 Eylülcülerin
mahkemesine gidiyoruz
Evren Yetmez

Akkuyu Fukuşima olmasın
Nükleeri durdurun

11 Mart, 15'de: İstanbul - Taksim
11 Mart, 17de: İzmir: Alsancak

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE

Sayı 429 ■ 8 Şubat 2012 ■ Fiyatı: 1 TL

ÖZGÜRLÜK ve BARIŞ!

Bugün Türkiye'de iki büyük mücadele, iki büyük çatışma var. Birincisi, özgürlük mücadelesi. Her alanda daha fazla özgürlük isteği var. İkincisi, barış. 30 yıldır süren savaşın bitmesi isteniyor aynı zamanda Kürt halkının kimliğinin tanınması da. Özgürlük ve barış mücadeleleri içiçe geçmiştir. Biri kazanılmadan diğeri kazanılamaz.

Özgürlükler olmadan, Kürt kimliğinin tanınması mümkün değil, dolayısıyla barışı kazanmak mümkün değil. Savaş sürerken de özgürlüklerin kazanılması mümkün değil. Öyleyse özgürlükler ve barış mücadeleleri yanyana, birlikte sürmek zorunda. Özgürlüklerin kazanılması barışın da kazanılmasıdır!

Mısır:
Devrim sürüyor
S. 5

DSİP Konferans kararları:
Banş ve özgürlük mücadelelerini birleştirelim
S. 6-7

İşçi sınıfını bölen bir akım:
Aşın solculuk
S. 9

Amerika'nın en büyük petrol, gaz ve kömür şirketleri ABD Kongresi'nde yaptıkları kulis ve lobi çalışmaları için 347 milyon dolar harcamış. Bu şirketler ABD'den aynı yıl 20 milyar dolar destek almış. Yaklaşık 5.800 kat kâr elde etmişler.

**güneş,
rüzgar bize yeter**

11 Mart, 15'de
Taksim'de
Akkuyu Fukuşima olmasın

KEG Küresel Eylem Grubu

DSİP örgütleri

Ankara:

(0554) 589 89 10

Konur Sk, No:12/13, Kızılay

İstanbul:

Kadıköy: 0505-801 13 72

Sarasker Cd, Rıza Paşa Çıkmazi,
No: 10, Kat: 3, D. 6, **Kadıköy**

Ümraniye: 0555-863 16 36

Alemdağ Cd, Çakıroğlu İşhanı, A
Blok, No: 202, Kat: 3, D. 113,
Sondurak, **Ümraniye**

BeYOĞLU: 0555-423 74 07

İstiklal Cd, Bekar Sk, No: 16/2,

BeYOĞLU

Fatih: 0506-438 63 26

Bakırköy: 0532-713 54 52

Şişli: 0536-971 69 78

Kartal: 0536-432 92 27

İzmir

Alsancak: 0555-732 34 29

Kıbrıs Şehitleri Cd, 1462. Sk, No:
20, D:1, **Alsancak**

Bornova: 0554-763 12 84

Gediz Cd, No: 15, D: 101, **Bornova**

Karşıyaka: 0536 615 45 47

Menemen: 0543 447 24 15

Bursa: 0537 774 47 86

Hacılar Mh, Konakardı Sk, Petek
İşhanı, N.18, **Heykel**
(Bursa Baro Lokali Üstü)

Akhisar: 0554-327 04 45

Antalya: 0536-335 10 19

Çanakkale: 0554-398 07 11

Edirne: 0534 872 76 69

İzmit: 0537-471 19 05

Antikapitalist öğrenciler

Bahçeşehir: 0554 886 16 81

Bilgi: 0533 447 97 09

Boğaziçi: 0537 454 40 63

Fatih: 0507 703 40 80

İstanbul: 0505 801 13 72

İTÜ: 0554 730 72 16

Marmara: 0507 522 99 33

Mimar Sinan: 0539 798 01 71

Yıldız Teknik: 0535 237 30 26

Bilkent: 05547812804

Cebeci: 05396597983

DTCF: 05362128873

Gazi: 05547389425

Hacettepe: 05545898910

ODTÜ: 05066590799

Dokuz Eylül: 0506 885 10 41

Ege: 0554 763 12 84

Uludağ: 0537 774 47 86

Kocaeli: 0555 498 68 28

Trakya: 0534 872 76 69

Eskişehir: 0531 085 39 28

Sevag için adalet!

Geçen yıl 24 Nisan'da, tam da Soykırım'ın yıldönümünde, Batman'da askerliğini yapan **Sevag Balıkçı** bir başka asker tarafından öldürülmüştü.

Genelkurmay Sevag'ın ölümünü "arkadaşlar arası şakalaşma sonucu kaza" olarak açıklasa da gerçek ortaya çıktı.

Komutanlarının yönlendirmesiyle "kaza sonucu öldü" ifadesini veren olayın tanığı bir asker pişmanlıkla gerçeği itiraf etti. **Katil Kıvanç Ağaoglu**'nun Sevag'ı kasten öldürdüğünü söyleyen tanığın yeni ifadesiyle toplanan mahkeme ise katili tutuklama gereği görmedi.

Son duruşmada, Sevag cinayetinin ardından 1,5 saat içinde iki farklı tutanağın hazırlandığı ortaya çıktı. İlk tutanakta katilin "şaka amaçlı" silah doğrulttuğu söylenirken, ikinci

tutanakta "Şüphelinin tüfeğini ucu havaya bakar vaziyette doldur kapa yaptığı, tüfeği aşağıya doğrulttuğu anda tüfeğin ateş alarak müteveffayı yaraladığı anlaşıldı" deniyordu. Bu "fark" tanık ifadelerinin, cinayette ihmali ve sorumluluğu olan komutanlar tarafından

yönlendirildiğini ortaya koydu. Sevag Balıkçı cinayet davası 13 Şubat'ta Diyarbakır'da görülecek. Bu cinayetin aydınlatılmasını isteyen ırkçılık karşıtları "**Sevag için Adalet**" inisiyatifini kurdu.

Sevag'ın davası Hrant'ın davasına benzememeli. Katil tutuklanmalı, cinayet aydınlatılmalı. Olayda sorumluluğu olan komutanlar yargılanmalı.

Bu davanın takipçisiyiz! Adil bir yargılama yapılınsın. Sevag için adalet istiyoruz!

Darbeciler hesap veriyor

Yetmez ama evet kazanımlar elde etmeye devam ediyor. 12 Eylül referandumunda "hayır" diyenlerin bunları engellemek istemişti.

■ 12 Eylül'e ikinci soruşturma! Darbe döneminde görev yapan sıkıyönetim komutanları, valiler, emniyet müdürleri, MİT görevlileri, askeri hâkimler, işkenceye uğrayanlar için 'işkence görmedi raporu' veren doktorların da aralarında bulunduğu çok sayıda kamu görevlisi yargılanacak.

■ Ankara Cumhuriyet Başsavcivekilliği, 12 Eylül askeri darbesi döneminde Diyarbakır Askeri Cezaevinde işkence gören, burada işkence sonucu ölümlere tanık olan veya gördüğü işkenceler nedeniyle yakınlarını kaybeden 165 kişinin farklı tarihlerde bulunduğu suç duyurularına ilişkin evrakı ayırdı. 15 kişiyi katledenler yargılanacak!

■ 27 Nisan E-muhtırası ve

muhtıranın yazarı dönemin Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt hakkında soruşturma başladı. Yoğun tepkiler sonucu geçen yıl TSK'nın internet sitesinde kaldırılan E-muhtıra 5 yıl sonra yargılanıyor.

■ Savcılık, tutuklu genelkurmay başkanı İlker Başbuğ için ağır-laştırılmış müebbet hapis istedi. Gerecek darbe yapmaya kalkmak. Başbuğ için istenen ikinci cezada 22 yıl, Ergenekon çetesi yönetici olmak suçlamasından.

■ 28 Şubat darbesi, 15 yıl sonra soruşturuluyor. Darbelere Karşı 70 Milyon Adım Koalisyonu 2009'da "post-modern darbenin" yıldönümünde "1000 yılın sonu" sloganıyla sokağa çıkmıştı. İstanbul'da onbinler 28 Şubat darbecilerinin yargılanması için yürürken 41 ilde eş zamanlı eylemler gerçekleştirilmişti. Tüm darbeler ve darbe girişimleri yargılansın!

ULUDERE'Yİ UNUTMA, UNUTTURMA!

F-16'ların bombardımanı sonucu çoğu çocuk 34 yoksul köylünün katledilmesinin üzerinden 1,5 ay geçti. Sadece Uludere komutanı görevden alındı. Başbakan TSK'ya genel bir saldırı emri verdiğini itiraf etti. Uludere'de yakınlarını yitiren köylüler hükümetin verdiği kan

bedelini reddetti ve meclis komisyonuna şunları söyledi: "*İçimiz kan ağlar kan, çocuklarımızın kan bedeli olan paraya dokunmayacağımızın bilinmesi gerekir.*"

Gerçekler halka açıklanmalıdır. Katiller hesap vermeden barış olmaz!

İsyankar bir nesil istiyoruz

Başbakan'ın "dindar bir nesil yetiştireceğiz" sözleri büyük tepki topladı. Erdoğan ilk kez bir kemalist olarak suçlandıktan sonra yeni incilerini döktü: "*Bu gençliğin tinerici olmasını mı istiyorsunuz? Büyüklerine isyankar bir nesil mi olmasını istiyorsunuz? Milli manevi değerlerinden kopuk, hiçbir istikameti olmayan, meselesi olmayan bir nesil mi olmasını istiyorsunuz?*"

Erdoğan'ın derdi belli. O da **kemalizmin istediği** devlete, milletçiliğe bağlı, isyan etmeyen itaat eden yığınlar istiyor. Dindarlıktan bahsederken devletin resmi din anlayışı olan Hanefi Sünniliği, Alevilerden, Hıristiyanlardan, ateistlerden ve farklı İslam inanışlarından oluşan topluma dayatıyor. Tıpkı kemalizm gibi!

Tüm dünyada gençler isyan ederken, Türkiye'de gençlere itaat etmelerini söyleyen ve bunu bir hükümet politikası olarak ilan eden Erdoğan'a verilecek tek yanıt var: **Özgürlük için isyan!**

Özgürlük düşmanı İdris Naim istifa!

Resim yapan, şiir yazarı, şarkı söyleyen, içinden barış geçen herhan-gi bir şey karalayan herkesi terörist olarak ilan eden **İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin** özgürlük düşmanlığına devam ediyor.

Bir bakan düşünün. Kolluk kuvvetlerinin başı. Kürtlere diyor ki sizi tutuklayarak, yok ederek özgürleştireceğiz. Tıpkı Irak'ı özgürleştirdiğini söyleyip işgal eden ve 1 milyondan fazla insanın ölümüne yol açan **Bush** gibi konuşuyor. O konuş-tukça emrindeki polisler BDP'lileri gözaltına alıyor, tutukluyor.

İdris Naim'in "özgürlük felsefesi" devlete mutlaka itaat istiyor, diyor ki: "*Seni de, seni konuşturmanı da yok ederek, seni de, senin yapımı da, bölücüler ve uzantılarını da özgürleştirmeye çalışıyoruz. Yaptığımız iş bu. Çok derin, çok kapsamlı bir iş. Burası Edirne, orası Hakkari, orası Hatay, Sinop. Misak-ı Milli bunun adı.*"

90 yıldır katledilerek "özgürleştirilen" Kürtler "artık yeter" diyor. Milliyetçi İdris Şahinlerin sonu George W. Bush gibi olacak. Ancak bu zihniyet böyle konuştuğu sürece barış zorlaşacak, çatışmalar gelecek, kan akmaya devam edecek. Barış isteyenler bu adamı istifaya zorlamak için ellerinden geleni yapmalı.

Başbakan savaş dedikçe gardiyanlar saldırıyordu

Barış aktivisti Muhammed Cihad Saatçioğlu, 21 Ağustos 2011 günü sınır ötesi operasyonları protesto için gittiği Taksim'de gözaltına alındıktan 5 gün sonra tutuklandı ve 5,5 ay hapiste kaldı. Muhammed Cihad yoldaş yaşadıklarını, tanık olduklarını *Sosyalist İşçi'*ye anlattı.

Barışa mesafe koymadığın için başına neler geldi?

Barışı savunduğu için tutuklanan tek kişi olsam söyleyeceklerimin bir değeri olabilir ama maalesef tek olmadığım için, yüzlerce insan sadece barış istediği, gözaltına alınıp tutuklandı için başıma gelenlere şaşırmadım.

Benle ilgili emniyetin servis ettiği haberler, emniyeti bir haber ajansı gibi görüp bir kurgu ve senaryo dâhilinde üretilmiş şeyleri gazetelerinde ve televizyonlarında olduğu gibi yayınlayanlar özellikle etkili oldu.

Biz 28 Şubat'ta da ailece benzer bir süreçten geçtiğimiz için yine çok şaşırmadım. 28 Şubat darbesi sırasında da aynı baskı ve sindirme politikaları uygulanmaya başlamıştı. İktidar, yargı, asker, polis işbirliğiyle sürekli muhalefetin üstüne gidiliyordu. Şu anda da aynısını yaşıyoruz olduk.

Taksim'de yasal bir basın açıklaması sırasında, polis sert çıkmak ya da herhangi bir yasaya muhalefetten değil "yaşlı bir kadının yanında hiçbir sorun yaratmamışken gözaltına alındı" diye geçiyor hakkımdaki bilirkişi raporunda. "Terör örgütü üyeliğinden" "Türk bayrağına hakarete" kadar emniyetin ve savcunun itham ettiği 43 farklı eylemle hiçbir ilişkimin olmadığını tasdik eden bilirkişi raporu, tahliye edildiğim ikinci duruşmada geldi, 6 ay sonra geldi.

Ben Kürt olmadığım için bu kadar kısa bir sürede tahliye edildim. Hiçbir şeyle ilişkisi olmadığı halde sırf Kürt olduğu ya da yakınları BDP'li olduğu için tutuklanan insanların suçsuzluğunu ispat eden bilirkişi raporları 2, 3 sene sonra geliyor, bu insanlar da tutuklu olarak bekliyor.

Normalde 6 ay yatıp çıkmakla bitmiyor maalesef. Barış istemenin karşılığı, Kürt halkıyla arana mesafe koymamanın bedeli 6 ayla sınırlı değil.

Önce Metris'e gönderildin ardından Tekirdağ 2. No'lu F tipi Hapishanesi'ne. Orada neler yaşıyor?

Bütün F tiplerinde sorunlar yaşıyor. Tekirdağ F Tipi'nde özellikle 2 No'lu da yaşanan sorunlarda, hak ihlallerinde en son nedendir F tipi

olmaları. Sorunları sıralarsak, 20 şey belki 50 şey sayarız, bu sorunların en küçüğü F tipinde yaşamaktır. Sorun uygulamalardadır.

Başlı başına bir işkence üssü, özellikle Kürtlere yönelik ayrı bir uygulama var. Başbakan'ın, İçişleri Bakanı'nın konuşmaları, saldırganlığı saati saatine, o anki çatışmaların yoğunluğuna göre baskı ve saldırılar bize yansıyor. Erdoğan "intikam" dediğinde, BDP'yi hedef gösterdiğinde o gün sayımda en az 2-3 arkadaşımız gardiyanların saldırısına uğruyordu. O günkü yemekler çok daha pis oluyordu ve daha da az veriliyordu.

İşkenceleri anlatabilir misin?

Tahliye olmadan iki gün önce yandaki hücrede kalan bir arkadaş, bacağı platinliydi, bu yüzden sürekli saldırıya uğruyordu. Soyunmadan yatmayı reddettiği için gardiyanlar saldırıyordu, her hafta üstü başı kan içinde geliyordu. En son, soyunmayı kabul ettiği halde koridorda sürüklenip kamerasız odaya çekilerek "çırılçırık soyunacaksın lan" diyen 10 gardiyan tarafından tekme tokat dakikalarca dövüldü. Ertesi gün bizi ortak alana çıkardıklarında onun halini gördüm. Pantolonu kan içerisindeydi, ağzı gözü patlak bir şekilde. Slogan atarak ve kapılara vurarak tepki verdik. Zaten her saldırı olduğunda "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" sloganını atıorduk topluca.

Ben tutuklu kaldığım süre boyunca en az 10 kez bunla karşılaştım. Her hafta iki üç kere slogan atıyorduk çünkü saldırıya uğrayan slogan atarak durumu haber veriyordu diğer tutuklulara ve slogan atmaktan başka yapacak bir şeyimiz yoktu.

Tekirdağ 2 No'lu F tipinde haftada 2-3 Kürt tutsak hastanelik ediliyor. Sadece ben 10 suç duyurusunda bulunmama rağmen hiçbir geri dönüş olmadı.

Mektuplara keyfi olarak el konuluyor. Sıcak su zaten yok soğuk su ise elektrik gibi durmadan kesiliyor. Hücrede kalan üç kişiye tek kişilik

yemek veriliyor. Yemek dedikleri o kadar kötü ki birçok tutsak yiyemiyor. Hakkımız olduğu halde kantinden alışveriş yapmamız engelleniyor. İşkence hapishaneye gelişte başlıyor. Tutuklular askerler tarafından çırılçırık soyuluyor, insanlık onurunu ayakları altına alan bu uygulamaya dayaktan geçiriliyor.

Tekirdağ 2 No'lu F tipi berbat bir yer. Ne kadar yoksul, gariban, sessiz, arkasında durulmayan durulmayacak olan kim varsa oraya alıp üzerinden silindir gibi geçiyorlar. Diğer F tiplerinde de durum kötü ama Tekirdağ 2 No'lu seçilmiş pilot bir yer.

Hem gözaltı, hem yargılama, hem cezalandırma süreçlerinde Kürtler ve Türkler arasında net bir ayrım olduğunu, iki ayrı uygulamanın hayata geçirildiğini söyleyebilir miyiz?

Evet, kesinlikle öyle. Ben "ders olsun" diye oraya gönderildim. Kürt olmadığım halde Kürtlere arama mesafe koymadığım için orada tutuldum. Gerçekten Kürt olsaydım 6 ay değil 5-6 seneye ancak çıkardım.

Barış isteyenler sence ne yapmalı?

Kürt halkına ve özellikle barışı savunanlara yönelik iktidarın savaş politikası başladı ve şiddetli bir şekilde devam ediyor.

Hükümet tarafından olumlu bir laf ediliyor, bu da beklentiler yaratıyor. Ben beklentilerimizi, umudumuzu hükümete bağlamayı doğru bulmuyorum.

Bütün umut ve ümit bizim mücadelemizde ve direnişimizle olacaktır. Ben tutuklanmadan önce de şimdi de barışın özgürlüğünü istiyordum. İçerde de bunun için direndim.

Barışa hala kurşun sıkılıyor, bombalanıyor F-16'larla. Barış hala zindanlara atılıyor.

Ben yoldaşlarla, hep beraber barış ve özgürlük için mücadele etmeye, direnmeye devam etmemiz gerektiğini düşünüyorum. Savaş ancak bu şekilde sona erecek.

Kürt halkı olmazsa olmaz meşru haklarına böyle elde edecektir.

Barışı ve özgürlüğü savunan gazetemiz yargılanıyor

Kürt sorununda demokratik çözümü savunan gazetemiz şu anda iki davada yargılanıyor. "Terör örgütü" propagandası yapmakla suçlanıyor.

İlk dava Yargıtay'da. Yazı işleri müdürümüz için 1 yıl 3 ay hapis isteniyor.

Diğer dava ise yeni açıldı. 421. sayımızda devletin ve hükümetin muhatap kabul edip defalarca Kürt sorununun çözümü için görüştüğü PKK lideri **Abdullah Öcalan**'ın özgür bırakılmasını istediğimiz ve Kürt gerçeğini yazdığımız için" PKK-KCK silahlı terör örgütünün propagandasını" yapmakla suçlanıyoruz. Bu suçlama hukukiye Öcalan'a "**Önderlik**" diyen **MİT Müsteşarı Hakan Fidan** da yargılanmalıdır.

Sosyalist İşçi ve aynı gerekçelerle 10 yılda 15 dava açıldı. Gazetemiz kapatıldı. Ağır para cezalarına çarptırıldı. Bu süre boyunca devletin Kürtlere karşı tutumu hiç değişmedi. Savaş devam etti. Yüzlerce insan öldü. Biz barışı ve özgürlüğü savunmaya devam ettik.

Gelinen noktada çözümün yolu açık, bunu defalarca yazdık ancak AKP hükümeti çözmeye yanaşmıyor. Erdoğan, Kürt halkıyla arasına mesafe koymayanlar tehdit ediyor. Mesafe koymayan **Sosyalist İşçi** yine yargılanıyor. **Terörle Mücadele Yasası (TMY)** adı verilen antidemokratik baskı kanunları varoldukça barışı savunan herkes "terörist" olmakla suçlanacak.

Kürt gerçeğini yazmaya ve akan kanı durdurmak için mücadeleye devam edeceğiz. Okurlarımızdan destek bekliyoruz. Daha fazla insana Sosyalist İşçi'yi ulaştırmanız baskıları o kadar hızlı yenebiliriz.

TMY çöpe! Sınırsız düşünce, ifade ve örgütlenme özgürlüğü!

**12 EYLÜL'DEN
HESAP
SORMAK İÇİN
4 NİSAN'DA
ANKARA'YA**

hepimizdavacıyız.net
(sizde bir imza verin)

Suriye iç savaşa doğru gidiyor

Suriye'de diktatörlüğe karşı ayaklanma başlayalı yaklaşık bir yıl oldu. Suriye halkının örgütlenmesi, mücadele deneyi yoktu. Tek bildiği Tunus ve Mısır'da halkların kitlesel bir biçimde sokağa çıkarak diktatörlerinden kurtulduklarıydı. Bu bilgiye güvenerek Suriye halkı, emekçiler de sokağa çıkıp kitlesel gösteriler yapmaya başladı.

Suriye'de Esad diktatörlüğünün çok köklü bir yönetme geleneği var. Onlar da Mısır ve Tunus'a baktılar. Orada hareket başlayınca reformlar yapmayı vaat ettiler. Aslında yalan söylediler.

Suriye halkı sokağa çıkmaya başlayınca Esad rejimi Tunus ve Mısır'dan çıkardığı ders ile halkın üzerine acımasızca saldırdı. Aynıen Libya'da Kaddafi'nin yaptığı gibi. Esad rejimi **Kaddafi'nin sonunu** gördü. Bölgede herşeyi bütünüyle kaybetmek istemeyen emperyalistlerin kendilerine on yıllardır itaatkar bir biçimde hizmet eden diktatörlerini feda ettiklerini gördü. Libya'da askeri müdahaleyi gördü.

Bu nedenle çok acımasız davrandı. Bir yılda yaklaşık **7 bin gösterici öldürüldü**. Yaralı ve tutuklu sayısı bilinmiyor.

Esad ve çetesi emperyalistlerin Libya'ya olduğu gibi Suriye'ye saldıramayacağını biliyor. Kaddafi'nin yanında, arkasında kendi aşiretinden başka güç yoktu. Suriye'nin ise İran ile geleneksel iyi ilişkileri var.

Emperyalistler açısından İran'a saldırmak istenen ama kolay bir şey değil. Özellikle de Irak ve Afganistan deneylerinden sonra bu çok daha zor.

Suriye'ye saldırı İran ile de çatışmaya girmektir. Bu nedenle Esad rejimi daha rahat.

Dış müdahale olasılığının azalması rejimin göstericilere, özgürlük isteyenlere daha sert saldırmasına yol açtı.

Kentlere ordu birlikleri saldırdı. Suriye ordusunun en elit ve Esad rejimine en bağlı birlikleri bir dizi kentte katliam gerçekleştirdi. Halk taşla mücadele ederken tanklar kentlere, sokaklara girdi.

Sonunda her devrimde olduğu gibi Suriye ordusunda da bölünmeler yaşanmaya başladı.

Yemen'de de olduğu gibi ordudan kaçan asker ve subaylar özgürlük isteyenlere katıldı, rejime karşı tutum aldı. Böylece **Hür Suriye Ordusu** (HSO) adlı silahlı örgütlenme kuruldu.

HSO baştan etkisizdi ama giderek büyüyüdü ve büyümeye devam ediyor.

Şimdi HSO bazı kentleri, bazı kentlerin bazı bölgelerini kontrol eden etkin bir güç.

Esad rejimi için tehlike artık sadece göstericiler değil aynı zamanda HSO. Çünkü HSO göstericileri koruyor ve gerçek bir tehdit.

Hür Suriye Ordusu'nun kurulması

ile birlikte Suriye'deki ayaklanma karakter değiştirmeye başladı. Kitle gösterileri yerini giderek daha fazla silahlı mücadeleye bırakıyor. Bu arada Esad rejiminin kullandığı şiddette de bir sıçrama oldu.

Son günlerde Esad birliklerinin gerçekleştirdiği katliamlar çok ileri boyutlarda ve artık Şam'ın mahallelerinde de çatışmalar var.

Hür Suriye Ordusu'nun kurulmasına paralel olarak muhalefet içinde de yeni örgütlenmeler ortaya çıktı. Müslüman Kardeşler'in geleneksel örgütlülüğünün yanı sıra batılı güçlere daha yakın unsurlar da örgütlenmeye başladılar. Ancak bu ikinci kesimin HSO içinde bir ölçüde gücü olmasına rağmen halkın üzerinde etkisi az.

Artık Esad'ın günleri sayılı. Kullandığı bütün şiddete rağmen halk hareketini bastırması ve bu ayaklanmadan kurtulması mümkün değil.

Esadçı Türk solu

Türk solu içinde Esadçı bir kanat var. Esad rejimini **antiemperyalist** olarak görüyorlar, destekleri çok somut. İçlerinden bir grup Suriye'yi ziyaret ederek iktidardaki Baas partisinin konduğu oldular. Baas ile aynı cephe içinde yer alan Suriye Komünist Partisi'ni kardeş partileri olarak görüyorlar.

Solun bu küçük kanadının bu tutumu tiksindirici. Halkın katili, her zaman emperyalistlerle işbirliği yapmış, **sadece Suriye halkının değil, Filistin ve Lübnan halkının, Kürtlerin de katili olan Esad** rejimi ile yakınlık bir sosyalist için açıklanamaz çirkin bir durumdur.

Şaşırtıcı olmayan bir biçimde Esad'ın dostu Türk solcuları **ulusalci sosyalistler!** Türkiye'de de ellerinden geldiğince darbeleri, **Ergenekoncuları savunuyorlar**. Ortadoğu çapında ise devrimi reddediyorlar. Yaşananları emperyalizmin bölgedeki yeni düzenlemesi olarak görüyorlar.

Aslında Türk ulusalcı sosyalistleri antiemperyalizm kisvesi altında emperyalizmi yenilmez görüyorlar. Bu anlayışları sonucudur ki halkın gücünü değil, emperyalistlerin gücünü önemsiyorlar. Halk açısından, emekçilerin, işçilerin açısından, onların arasından değil, tepeden, emperyalistlerin yanından bakıyorlar gelişmelere.

Bu nedenle Mısır'da bir yıldır direnen devimi görmüyorlar, bu nedenle bir yıldır mücadele eden Suriye halkının gücünü, kararlılığını görmüyorlar. Bu nedenle Türkiye'de emekçilere değil, Bağdat Caddesi'nin, Kadıköy'ün, Levent ve Bebek'in, Beşiktaş, Şişli ve Bakırköy'ün, Karşıyaka'nın, Çankaya'nın, Türk zenginlerinin tutumuna bakıyorlar. Onlarla aynı tarafta duruyorlar. Bunların sosyalistlikle alakası yok

Doğan TARKAN

Romanya'da gösteriler Başbakan'ın istifasını sağladı

Romanya'da hükümetin krizin etkilerine karşı IMF ile yaptığı anlaşma gereği uygulamaya çalıştığı "tasarruf" paketi, Başbakan'ın sonunu getirdi.

Ülkede ocak ayı ortalarında günlerce süren gösterilerin talebi Başbakan'ın istifasıydı. **Protestolara yüz binin üstünde** insanın katıldığı tahmin ediliyordu. Şimdiyse bu

gösteriler kazanım elde etti, Başbakan **Emil Boc**, "toplumsal ve siyasal gerginliği yatıştırmak" için görevinden ayrıldığını açıkladı.

Romanya'da seçimin Kasım ayında yapılması bekleniyor. Seçimlere kadar ülkeyi Cumhurbaşkanı Traian Basescu'nun atayacağı bir **teknokratlar** hükümetinin yöneteceği ifade edildi.

Rusya'da Putin'e büyük öfke

Rusya'da Aralık ayında yapılan seçimlerden beri devam eden Putin karşıtı gösteriler büyüyerek devam ediyor. Başkent Moskova'da **-20 derece soğukta** sokağa çıkan **100 bini aşkın kişi** Putin'in gitmesi talebini haykırdı.

Eylemciler, hile karıştığı gerekçe-

siyle seçimlerin terkar edilmesini ve iktidara karşı yapılan gösterilerde tutuklanan yüzlerce aktivistin salverilmesini istiyorlar. Farklı siyasî çizgilerden insanların katıldığı eylemler, Rusya'da **stalinist** rejimin yıkılışından beri meydana gelen en büyük gösteriler olarak tarihe geçti.

"Askeri Konsey derhal çekilsin"

Mısır Devrimi'nin yıl dönümünde başlayan gösterilerde temel slogan **Yüksek Askeri Konsey'in derhal çekilmesi**ydi.

Tahrir Meydanı'nı dolduran muazzam kalabalık devimin sürmekte olduğunu ilan ediyordu.

Yıldönümü gösterisi bugüne kadar ki en büyük gösteriydi.

Bu dev gösterinin ardından **Port Said**'deki bir futbol maçında Mübarek ve Askeri Yönetim taraftarları sahayı basarak halkı katletti. Onlarca ölü, yüzlerce yaralı vardı.

Bu katliamın futbola, taraftarlıkla bir ilgisi yoktu. Aslında Mübarek taraftarları intikam alıyordu.

Port Said katliamını izleyen günlerde Mısır'ın bütün kentlerinde halk sokaklara çıktı.

Ordu birlikleri sokaklardan tamamen çekilken halk polisle çatışmaya başladı.

Port Said katliamından polis sorumlu tutuluyordu ama daha önemlisi halk Askeri Yönetimin derhal çekilmesini istiyordu.

Kahire'de devrimciler İçişleri Bakanlığı'na doğru yürüdüler. Bakanlığın çok yakınında polis tarafından durduruldular.

Göstericilere gaz bombalarının yanı sıra ateş açıldı. Onlarca devrimci bu gösterilerde öldü.

İçişleri Bakanlığı'na girmek için mücadele eden devrimciler polis ile aralarına barikatlar kurdu. Bu satırlar yazılırken gösterilerin 5'inci günü yaşanmaktaydı ve İç İşleri Bakanlığı'nun olduğu caddede çatışma sürüyordu.

Bu arada gösteriler Kahire'nin başka bölgelerine de yayıldı.

Devrimciler seçimlerin galibi **Müslüman Kardeşleri** de eleştiriyor, MK'nın Askeri Yönetim ile işbirliği içinde olduğunu söylüyorlar.

Müslüman Kardeşler seçimlerin galibi olmasına rağmen seçimlere katılımın zorunlu olmasına ve oy vermeyenlerin cezalandırılmasına rağmen katılım yaklaşık yüzde 50. Yani toplumun yarısı seçimleri şu ya da bu şekilde boykot etmiş durumda.

TAHRİR 25 OCAK 2012

Mısır Devrimi'nin birinci yılı:

Devrim devam ediyor!

2011 yılının 25 Ocak günü Tahrir Meydanı'nı doldurmaya başlayan kitleler, 11 Şubat'ta Mübarek'i istifa ettirdiler, yerine Silahlı Kuvvetler Askeri Konseyi iktidara el koydu ancak geniş kitleler bir kere değişimin yolunu öğrenmişlerdi artık.

25 Ocak, devrimin birinci yılıydı. Yüz binlerce insan yeniden Tahrir Meydanı'na çıktı. Sokaklar bu kez Askeri Konsey'e karşı sloganlarla yankılandı. Mübarek gittiği gündün bu yana sokaklar, fabrikalar ve işyerleri hiç durulmadı. 25 Ocak'ta ise bir kere daha ortaya çıktı: Devrim sürüyor ve yakın bir zamanda bitmeyecek.

Tahrir'e değil iktidara bakanlar

Bazıları süreç başladığından beri inatla Mısır'da bir devrimin olmadığından söz ediyorlar. Çünkü Tahrir'e baktıklarında kızıl bayraklı, şeflerinin emrinden çıkmayan, disiplinli bir ordu göremiyorlar. Fabrikalarda, işçilere devrimin olduğunu deklare eden duyurular yapan subaylar yok Mısır'da... Mısır'da tarihi aşağıdakiler yapıyor. Doğal olarak devrimi sadece kendi kafalarındaki ibaret sanan, çoğunluğu Müslüman ve tamamı Araplardan oluşan kitlelerin tarih yaptığını görenler, gördüklerinden ürküydü.

Henüz devrimin ilk günlerinde Mısır'daki ayaklanmayı emperyalistlerin oyunu olarak niteleyenler, Mübarek'in devrilmesinden sonra Askeri Konsey'in iktidarını mazeret göstererek devrim olmadığını söylemeye devam ettiler. Seçimler Hürriyet ve Adalet Partisi'nin kazanmasını da İslamcıların zaferi olarak görüp, devrim yok dediler.

Bu anlayışın temel sorunu, sürekli iktidara bakıyor olması... Aşağıda, Tahrir Meydanı'nda, fabrikalarda neler olup bittiği umurlarında değil. Varsa yoksa iktidarda olana bakıyorlar. Kimi zamansa iktidardaki diktatörleri "ilerici" görüyorlar.

Devrimin nedenleri

Mısır'da devrim birkaç CIA ajanının kıskırtmasıyla falan gerçekleşmedi. Devrimden önce kendisini Tahrir'deki gibi ifade etmese de Mübarek rejimine karşı uzun süreli bir direniş vardı. Mübarek'in İsrail'le ve ABD'yle olan işbirliği Mısır halkının büyük bir çoğunluğu tarafından öfkeyle

karşılanıyordu. Mısır halkı Mübarek'in neoliberal politikalarıyla fakirleştirilmişti. Mübarek'in etrafında mevzilenen bürokratlar kârdan büyük bir pay alırken, Mısır halkının büyük bir bölümü günde 2 doların altında bir gelir seviyesiyle yaşamaya mecburdu. 2007-2008'de yaşanan gıda krizi etkilerini Mısır'da ciddi bir şekilde gösterdi. Gıda fiyatlarının bir anda artması Mısır'ın en büyük tekstil fabrikasının bulunduğu Mahalla bölgesinde işçilerin direnişini tetikledi. 2007-2008 grevleri devrimin provası gibiydi.

Mübarek rejiminin muhaliflere dönük baskı ve sindirme politikasının artık dayanılmaz boyutlara varması da huzursuzluğu önemli sebeplerinden birisiydi. Mübarek'e bağlı polisler ve askerler, muhalifleri kaçınıyor, akıl almaz işkencelerden geçiriyordu. Mısırlı muhalifler, devlet baskısını delerek internette bloglar aracılığıyla fikirlerini paylaştıkları, direnişleri örgütlemeye çalıştıkları zengin bir tartışma alanı oluşturdular. Bunu, bloggerların tutuklanması izledi. 2010 yılında genç, işsiz bir bilgisayar programcısı olan Halit Sait'in gözaltında korkunç işkencelerle

öldürülmesi ve görüntülerin internete sızması özellikle gençlikte müthiş bir öfke dalgası uyandırdı.

Devrimin kazanımları

Mısır Devrimi'nin ilk dalgası Askeri Konsey'in, diktatör Mübarek'ten vazgeçmesi ve sistemin bir parçası olan ordunun yönetime el koyması ile sonuçlandı ancak bu sonuç devrimin bittiği anlamına gelmiyor. Mübarek devrildiği gündün beri tabandaki basınç Askeri Konsey'i de pek çok adım atmaya zorladı. Öncelikle, Filistin'e uygulanan kuşatmanın önemli bir noktası olan Refah Sınır Kapısı açıldı.

25 Ocak Devrimi sırasında halka saldıran polislerin ve başta da olayların sorumlusu Hüsnü Mübarek'in yargılanması talebi yeterli derecede olmasa da karşılık buldu. Mübarek ve oğulları tutuklandı, eski içişleri bakanıyla birlikte yargılanmaya başladılar.

En önemli gelişmelerden birisi Mısır'da seçimlerin yapılmasıydı. Elbette Askeri Konsey'in iktidarı bitmeden yapılacak bir seçimin çok büyük bir anlamı olmadığı açık ancak bu, Askeri Konsey'in sınırlı da olsa demokrasi talebi yönünde adım

atmak zorunda olduğunu gösteriyor. Askeri Konsey'in yönetimine karşı olan başta Devrimci Sosyalistler olmak üzere pek çok kesim ise seçimleri boykot etti. Askeri Konsey'le işbirliği yapan Müslüman Kardeşler'in tabanı ise bölünüyor. Son olarak ise 25 Ocak'ta Askeri Konsey, pek çok tutukluyu serbest bıraktı.

Devrimde işçi sınıfının rolü

Mısır Devrimi'nin gelişiminde işçi sınıfı kilit bir rol oynadı. Büyük kitle gösterilerine rağmen iktidardan el çekmeyen Mübarek'e, ancak yaygın genel grevlerin başlaması sonucunda iktidardan el çektiler.

Kısa bir süre içinde bir araya gelen bağımsız sendikalar, gün geçtikçe daha da genişleyen bir bağımsız sendikalar konfederasyonu oluştu. Devrimi derinleştiren eylemlerin büyük bir çoğunluğu işçilerden geldi. Mahalla'daki tekstil fabrikalarından, Kahire'de bulunan hastanelere kadar dinmek bilmeyen bir grev dalgası Mısır'ı kapladı. Sosyal adalet, ücretlerin yükseltilmesi, özelleştirilen şirketlerin yeniden kamulaştırılması, iş güvencesi ve sendika yasası gibi ekonomik taleplerle yola çıkan işçi hareketi, aynı zamanda askeri yargının sona ermesi, eski rejime ait kurumların dağıtılması gibi siyasi talepler de öne sürüyor. İşçi hareketinin devam etmesi sosyalistlerin de hareket içinde daha güçlü bir noktaya gelmelerini sağladı.

Tahrir, küresel bir isyan çağrısıdır

Dünyanın dört bir yanında krize karşı direnenler; İspanya'daki Öfkeli-ler, Yunanistan'daki grevciler, ABD'deki Wisconsin işçileri ve Wall Street İşgalcileri Tahrir'e selam yol-luyor.

25 Ocak'ta Askeri Konsey'in istifasını isteyen kitleler, kazanmanın yolunu bir kez öğrendikten sonra devrimi sürdürmeye devam ettiklerini bir kez daha gösterdiler. Aynen Ey Meydan şarkısındaki gibi: "Meydan bir dalga gibidir, kimi içindedir, kimi büyüyle büyülenir... Dışarıdakiler der ki bu bir kargaşadır". Birakalım kimileri kargaşa anlatmaya devam etsinler, biz devrim dalgasıyla dayanışmayı büyütelim!

Barış kazanılmadan özgürlükler kazanılmaz

Bir süre önce devrimci sosyalistler "özgürlükler için mücadele" dediklerinde bazıları "ama emek hareketi" diyordu ve aslında bu itiraz ortada atlanan, ilgi gösterilmeyen büyük bir emek hareketi olduğu için değil, asıl olarak özgürlükler için mücadeleden kaçınmak için ileri sürülüyordu.

28 Şubat'tan başlayarak Türkiye'de bir dizi darbe girişimi yaşandı, bazı generaller darbe hazırlıkları yaptı, bunların önemli bir kısmı açığa çıktı. Çok sayıda general yargılanıyor.

İlk Ergenekon davaları başladığında devrimci sosyalistler derhal sokağa çıktı. 28 Şubat'ta "darbeye hayır" diyen devrimci sosyalistler, darbe girişimleri karşısında da "özgürlük" ve "darbelere dur de" sloganlarını yükselttiler.

Ne var ki 12 Eylül'ün sillesini yemiş solun bir kısmı Ergenekon çetesiyle, darbelerle mücadeleye karşı tutum aldı. Bazıları çok açıktan tutum alırken, bazıları yarım ağır bir söylem içinde karşı çıktı ama hemen hepsi darbelerle karşı harekete geçmedi, sokağa çıkmadı.

Bazı gruplar "darbe olmaz", "darbe yok" derken daha geniş bir sol ittifak Ergenekon davalarını iktidar partisi "AKP'nin psikolojik savaşı" olarak tanımladı. Aslında bu tanım Ergenekoncuların tanımları ile tıpa tıpa uyumaktaydı.

Ergenekoncular aslında ortada "askeri vesayet" diye birşey olmadığını ama AKP'nin "sivil vesayet" kurmakta olduğunu anlatıyordu. Bazı sol gruplar bu savunma hattını "yesinler birbirlerini" biçiminde sloganlaştırdı.

Hem Ergenekon'a, yani askeri vesayete hem de onun yerine geçmeye çalıştığını söyledikleri AKP'ye, sivil vesayete karşı olduklarını söylüyorlardı.

Bu arada darbe soğurtmaları devam etti. Arda arda sayısız subay, sayısız general tutuklandı ama "darbe yok, AKP'nin psikolojik hareketi var" çizgisi değişmedi.

Darbelerle karşı sokağa çıkan sosyalistlere giderek artan bir düşmanlık geliştirildi. Her fırsatta sosyalistlere saldırdı, zaman zaman bu saldırılar fiziki boyutlara ulaştı.

İşçi hareketi ise emekleme düzeyindeki seyrini sürdürdü. Arada Tekel işçilerinin kısa süreli keskin mücadeleleri dışında, üzerinde durulacak bir işçi hareketi gerçekleşmedi. Ama solun darbelerle karşı sessiz kesimi özgürlükler mücadelesini sapırcı olarak göstermeye ve olmayan emek hareketini işaret etmeye devam etti.

Arada referandum gerçekleşti. Solun bir kısmı BDP ile birlikte boykot tutumu aldı, EDP "Evet ama AKP'ye hayır" dedi, DSİP ise Kürdistan'da boykot derken referandum sürecinin en güçlü kampanyası olan "yetmez ama evet"

tutumunu aldı.

Referandumda sorun özgürlükler idi. Bütün maddeler içinde 2 tanesi önemliydi. 1) Geçici 15. maddenin kalkması, 2) Askerlerin sivil mahkemelerde yargılanması.

Halkın daha çok emekçi olan kesimlerinden oluşan %58'i "evet" dedi ve bu maddeler geçti.

Darbelerle karşı sessiz olan "hayırcı sol" 12 Eylülcülerin yargılanmaya çağını, zaten zaman aşımı olduğunu ileri sürdü. Yanıldılar. Bugün 12 Eylülcüler yargılanıyor ve zaman aşımı olmadı.

Bu arada ise "hayırcı solun" pek ilgilenmediği darbe davalarında subaylar sivil mahkemelerde yargılanıyor.

Ancak bu arada seçimlerin ardından ani bir değişiklik oldu. "Hayırcı sol" birden bire özgürlükler kampanyasına başladı. İşçi hareketi, emekçiler bir anda arka plana gitti.

Şimdi özgürlük "hayırcı sol" için en önde gelen talep. "Özgürlük mücadeleleri"nin simgesi ise OdaTV davasının sanıkları Ahmet Şık ve Nedim Şener. Bu iki gazeteci nedeniyle "hayırcı sol" birden tutuklu gazetecileri, özgürlükler sorununu hatırladı. O kadar ki Hrant'ın katillerinin davası ile Odatv davalarını bir araya getirmeye bile çalıştılar.

Kısacası, ulusalcı sosyalistler ya da "hayırcı sol" dün özgürlükler için mücadele eden emek mücadelesini sapırdığını ifade ederken bugün "özgürlükler" için harekete geçti. Ama bu aslında dünkü tutumları ile birbir örtüşmekte.

Dün de özgürlükler mücadelesinin ana halkası askeri vesayetti bugün de. Ulusalcı sosyalistler dün de bugün de ana halkaya karşı mücadele etmemekte. Onlar için darbeler, ele geçen planlar, Kafes, Balyoz davaları hala anlamsız. Bu nedenle ulusalcı sosyalistlerin "özgürlük" söylemi bütünüyle sahte.

Bir de elbette barış sorunu var. Özgürlükler kazanılmadan barış, barış kazanılmadan özgürlükler olmaz. Bu özgürlükçü sosyalistlerin bakış açısı.

Ulusalcı sosyalistler ise "silah bırakın" çağrısından öteye bir ses çıkarmadılar. Tabii bazıları Ahmet Türk'e saldıran faşistleri "emekçi" diye aklarken, bazıları da bomba patlayan yerlere gidip çiçek bırakıp üzün-tülerini ifade etti.

Kim ne derse desin, özgürlükler ve barış için mücadele sürecektir!

Referandum'da **Yetmez ama Evet** diyenler, 12 Eylül generallerinin yargılanmasının yolunu açanlar 4 Nisan'da Ankara'ya geliyor. **Özgürlük için, barış için, eşitlik için sizde katılm!**

DSİP Konferans Solun Barış ve özgürlükler için mücadelesini

Korkunun saf değiştirdiği bir yıl

Tunus ve Mısır'da yaşanan devrimlerin ardından Arap Baharı adı verilen sürecin Libya, Suriye, Bahreyn, Yemen gibi ülkelere yayıldığı 2011, Avrupa'da ekonomik krize karşı çalışan sınıfların gerçekleştirdiği kitle grevleri, Şili'den İspanya'da meydanları demokrasi ve özgürlük için dolduran milyonlarca kişi ve son olarak da küresel kapitalizmin finans merkezi olan Wall Street'te yaşanan işgal hareketiyle sonlandı.

Kapitalizmin ekonomik, siyasi ve ideolojik krizinin derinleştiği geçtiğimiz yıl, bir yandan devrimin ne kadar güncel olduğunu; bir yandansa, özellikle Mısır Devrimi'nde işçi sınıfının tuttuğu yer ve Avrupa'nın çeşitli yerlerinde gerçekleşen genel grevlerle, sınıf bilincinin geniş yığınların katıldığı doğrudan eylemler içinde geliştiğini bir kez daha gösterdi.

Sıradan insanların dünyayı değiştirme potansiyeli sayesinde korkunun saf değiştirdiği bir yıl olan 2011, işçilerin ve ezilenlerin sadece ekonomik taleplerle değil, siyasi taleplerle de, ekmeğe için olduğu kadar özgürlük, haysiyet ve adalet için de taleplerin iç içe ilerlediği dinamik bir değişim sürecinin aktif bir parçası olarak hareket ettiğini kanıtladı.

Türkiye de küresel düzeyde yaşanan bu sınıf çatışmalarından muaf değil. Sermaye sınıfının ve hükümetin çeşitli temsilcileri, krizin etkilerinin 2012'de Türkiye'de de yoğun olarak hissedileceğini dile getiriyor. Bu yüzden ekonomik krizin yaratacağı sonuçlara karşı mücadeleye hazırlanmak, "Biz %99'uz" diyen küresel mücadele dalgasının Türkiye ayağını inşa etmek için harekete geçmek gerekiyor.

Kemalist rejimin krizi ve Kürt halkının mücadelesi

Türkiye'de ise bir yandan Kürt halkının kendi kaderini tayin etme hakkı için verdiği mücadele, kitlesel Newroz gösterileri, sivil itaatsizlik eylemi ve DSİP'in de içinde yer aldığı seçim blokunun başarısıyla yükselirken; hükümetin sınıfının bu mücadeleye verdiği yanıt yaz aylarında gelişen savaş süreci, DTK'nın Demokratik Özerklik talebine yağdırılan bombalar, öldürülen yüzlerce insan ve "KCK" adı altında

tutuklanan binlerce Kürt siyasetçi, gazeteci, avukat ve aktivist oldu.

DSİP, savaşın geliştiği süreçte Batı'daki bir dizi politik odak akan kandan Kürt ulusal kurtuluş hareketini sorumlu tutarken, Kürt sorununun kaynağının ve bugün devam etmekte olan baskı sürecinin sorumlusunun Türkiye devleti olduğunu, dolayısıyla barış için mücadele eden aktivistlerin Kürt siyasetini eleştirmek yerine barış için atılması gereken adımları hükümetten talep etmeleri gerektiğini anlatan tutumuyla öne çıktı.

Batı'da ise Kemalist rejimin krizi sürüyor. Ancak Ergenekon çetesi ve askeri vesayet rejimine karşı mücadele içinde yer almış kimi siyasi çizgilerin, askeri vesayetin bittiği yönündeki iddiası gerçeği yansıtmıyor. Onlarca yıllık köklü geleceği olan darbeci gelenek, aşağıdan bir toplumsal basınç sonuna kadar direnmezse, bir yargı süreci ve bazı yasal düzenlemelerle sonlanmaz. Diğer yandan, AKP'nin askeri vesayete çelişkisi, hiçbir zaman AKP'nin askeri örgütlenmenin temel mantığıyla çelişkili olduğu anlamına gelmedi. AKP'nin kendisini devirmek isteyen

Onu Bildirgesi:

Özgürlük

elerini birleştirelim!

cunta gücüyle mücadelesi, özgürlük alanının genişlemesinin garantisi değildir. Asker-sivil bürokrasinin darbci eğilimlerinin açığa çıkmasının yarattığı çatlak, aşağıdan bir kitlesel muhalefetin özgürlük talepleriyle tüm derin devlet yapılanmasının üzerine gitmesiyle, bu arada, vesayetle çelişirken, özgürlük alanının genişlemesine de engel olmak isteyen hükümet üzerinde yaratacağı basınçla genişleyebilir. Ancak bu koşulda düşünce, ifade, gösteri ve örgütlenme alanlarında siyasal demokrasinin sınırlarının biz aşağıdakiler, ezilenler lehine genişlemesi, vesayete karşı mücadelenin topyekün özgürlükler mücadelesiyle büyümesi, tutarlı bir sol hareket yaratması mümkün olabilir.

Bir yandan KCK tutuklamalarının yaygınlığı, öte yandan Hrant Dink davasının bir komediyle sonuçlanması, Uludere katliamı sonrası hükümet sorumlularının açıklamaları, Başbakan ve bakanların zaman zaman Ermeni sorunu, Kürt sorunu, kadın sorunu ve cinsel yönelim özgürlükleriyle ilgili açıklamaları AKP'nin özgürlük alanlarını daraltmak için yarattığı iklimin birkaç

örneği. Hem askeri vesayete hem de AKP'nin özgürlük alanlarını daraltan politikalarına ve uygulamalarına karşı, aynı anda mücadele etmek, barış ve özgürlük taleplerini birleştirerek tek bir kampanyanın politik gövdesi haline getirmek 2012 yılında gerçek kazanım elde etmeye çalışan tüm hareketin ana hedefi olacaktır.

"Yetmez ama Evet" diyenlerin politik birliği

"Yetmez ama evet", sadece referandum sürecinde aynı siyasal tutum alan insanları ifade etmiyor. Bu sloganın ifade ettiği, referandum öncesinde bir dizi politik kampanyada aynı safta birleşen, değişim isteyenlerin, 12 Eylül'de bir kez daha birlikte politik tutum alması sürecidir. Ergenekon'a, darbelere karşı mücadelenin birleştirdiği insanlar, ırkçılığa , milliyetçiliğe karşı mücadelenin birleştirdiği aktivistler, anayasa değişikliği referandumunda değişim ve özgürlükten yana, safların berraklaştığı bir dönemde net bir tutum aldı.

"Yetmez ama evet" diyen aktivistleri bir araya getirmek, değişim için, barış ve özgürlük için büyük bir kitle

hareketi yaratmak, DSİP'in 2012 yılı boyunca en önemli politik ve örgütsel hedefi olmaya devam edecek.

Batı'da barış ve özgürlük için verilen mücadelenin kitleselleşmesi ve kendini bir siyasal odakta ifade etmesi, aynı zamanda, Türkiye'de solun ve sosyalizmin geleceği açısından da tayin edici bir kriter olacak.

Dolayısıyla, DSİP 2012 yılında tüm örgütleriyle Arap Baharı'ndan duyulan heyecanı Türkiye'de de sokağa yansıtmaya, 19 Ocak 2012'de "Hepimiz Hrant'ız, hepimiz Ermeniyiz" diyen onbinlerce kişinin çıkardığı sesi yükseltmeye, askeri vesayet rejiminin geriletilmesiyle Kürt halkının özgürlük talebine Batı'dan verilecek desteği birleştiren bir mücadele hattı örererek, "Yetmez ama Evet" diyerek değişimden yana tutum alan kitlelerin partisi olma yönündeki çalışmalarını sürdürecektir. DSİP bu doğrultuda sokakta, işyerlerinde, okullarda, değişim, özgürlük, barış ve adalet isteyen insanlarla bir araya gelmeye, sokağa seslenmeye devam edecek.

Barışı ve özgürlükleri kazanmak için mücadeleye devam!

→ 2012 yılı, 2011 yılının bir tekrarı olmayacak. Barış, ekmek ve özgürlük isteğinin harekete geçirdiği kitlelerin eylemi, kriz ve savaş tehditlerine karşı daha zorlu bir testten geçecek. Bu yüzden radikalleşen kitle hareketlerine yardımcı olacak kitlesel sol örgütlerin varlığı, etkinliği ve işçi sınıfının bu hareket içindeki rolünü teorisinin ve eyleminin merkezine odaklama yeteneği, bu testin nasıl sonuçlanacağına tayin etmede belirleyici olacaktır.

→ Her fırsatta Kürt hareketini eleştirenlerin, Kürt halkına güven vermesi, savaşın sorumlusunun Kürt hareketi olduğunu iddia edenlerin, tersini iddia etseler de barış sürecine katkı yapmaları mümkün değildir.

→ Sarsıcı bir gündem olarak devreye girebilecek krize karşı, irili ufaklı tüm işçi direnişlerinde yer almak, direnişler arasında bağlantı kurmaya çalışmak, emek örgütlerinin birleşik mücadelesine yardımcı olmaya çalışmak, sendikaları bölen sağdan ve soldan politikalara karşı tartışmak en önemli politik görevler olacaktır.

→ 50 yıllık köklü geleneği olan darbci gelenek, aşağıdan bir toplumsal basınç sonuna kadar direnmezse, bir yargı süreci ve bazı yasal düzenlemelerle sonlanmaz. Ergenekon örgütlenmesi hakkında daha şimdiden bir şüphe rüzgarı estirilmesinden yola çıkarak, vesayet rejiminin son sözünü söylemediğini rahatlıkla ifade etmek mümkündür.

→ "Yetmez ama evet" kampanyasına yönelik saldırgan tutumlar, sadece kampanyanın ne kadar doğru ve güçlü olduğunu göstermekle kalmıyor, aynı zamanda ulusalcıların yaşadığı ağır mağlubiyet de, yanlış politik tutumlarının işçi sınıfı nezdinde ikna edici olmadığını gösteriyor. Kemalizm, stalinizm kol kola ilerlerken zayıflıyor, güç kaybediyor. Saflar artık tümüyle berraklaştı. "Yetmez ama evet" bu berraklaşmada en etkili kampanya oldu.

Ekmek, gül ve özgürlük istiyoruz!

Kadının ezilmişliği sorunu kökenleri, nedenleri ve sonuçları açısından hep bir tartışma ve ayrışma konusu oldu. Kadın ezilmişliği tarihinin insanlık tarihi kadar eski olduğunu anlatanlar ile kadının ezilmesini **insanın ezilmesi** ile aynı döneme yani sınıflı toplumun ve **artık ürünün** ortaya çıkışına bağlayan biz marksistler arasında mücadele pratiklerinde de derin ayrımlar yaşandı.

Neoliberal politikaların giderek daha acımasızca uygulanması ve küreselleşmenin sonucunda hem **kadın hem erkek işçilerin hayatı** daha da zorlaştı.

Krizin faturasının işçi sınıfından çıkartılması, eşitsizlik uçurumunun giderek büyümesi, hiç bitmeyen savaşlarda ölen milyonlarca insan dünyayı biz ezilenler açısından her gün biraz daha yaşanmaz hale getiriyor.

Kadın kriz zamanlarında **ilk işten çıkartılan**, savaş zamanlarında ya göç etmek yada fabrikalara girmek zorunda kalan olarak bu süreçlerde sistem tarafından iki kez eziliyor.

Bu durumdan da anlaşılacağı gibi kadın sistemin gereklerine göre sistem tarafından konumlandırılıyor ve kullanılıyor. Erkek tarafından değil.

Egemen sınıfın üyesi kadınlar, ezilen sınıfın kadınının emeğinden elde ettiği payı kendi koşullarının iyileşmesi için kullanır. **Sömürülen sınıfın kadını** ise daha fazla ezilme payı alır.

Dolayısıyla kadın özgürlük mücadelesini bu iki sınıfın kadınlarını salt kadın olmalarından dolayı eşitleyerek ve birleştirerek vermek mümkün değildir.

Mücadele bazı reformlar elde etmek için gerçekleştirilebilir. Ancak kadınların gerçek bir özgürlük mücadelesi ile sistemin karşısına çıkması durumunda da yine **ezilen/sömürülen-sömürülen** olarak bölünecek, bu iki kadın kadınlara tanınacak **boşanma hakkı, oy hakkı ve kürtaj hakkı** gibi haklarda birleşebilecek **grev, kreş, yemekhane** ve **daha fazla ücret** taleplerinde yan yana gelebilecektir.

Kadının ezilmesini "erkeğin çıkarı" ve "erkek egemen sistem" olarak açıklayanlar kadın hareketinin sistemden bağımsız olması mümkün olmayan kreş hakkı, oy hakkı, kürtaj

hakkı, **boşanma** ve **eşit işe eşit ücret** hakkı gibi çeşitli konulardaki mücadeleleri yalnızca kadın hareketinin talepleri olarak ortaya koydu ver hareketin bir süre küçük kalması-na neden oldu.

Şüphesiz ki kadın özgürlük mücadelesinin meşrulaşması ve taleplerin duyulmasında yalnızca **kadımlardan oluşan hareketlerin büyük katkıları** oldu ve birçok kadının politikleşmesine meydanlara çıkmasına katkı sağladı.

Kadın hareketlerinin taleplerinin birçoğunun kazanılması da toplumsal mücadelenin yükseldiği, tüm ezilenlerin kapitalizmin yarattığı eşitsizlik ve baskı koşullarına karşı topyekun başkaldırdığı zamanlarında olmuştur. Kadın özgürlük mücadelesinin tarihi de bu mücadeleler ile birlikte yazılmıştır. 19. ve 20. yüzyıldaki kadın hareketleri ilhamlarını hatta kimilerinin isimlerini o dönemdeki

köleliğin kaldırılması ve sömürgecilik için verilen mücadelelerden aldılar.

21. yüzyılda ise kapitalizm, kadınları her zamankinden daha fazla bir **seks objesi** olarak kullanıyor bu da kadını **cinsel taciz ve şiddete** daha açık hale getirdi.

Kadınların geleneksel **anne** ve **eş** rolleri devamından dolayı çifte sömürü koşulları da devam ediyor. Kapitalizm kâr hırsından dolayı daha fazla iş gücüne ihtiyaç duyarken her geçen gün daha fazla kadını iş gücüne katıyor.

Ancak kapitalizmin vahşileşmesi ile birlikte kadınlar da durumlarının daha fazla farkına varmaya ve koşullarının iyileşmesi için mücadele etmeye başladı.

Kadınların özgürlük mücadelesi 16. ve 17. yüzyıllara dayanır.

Kadınlar ekmek talebinden kürtaj hakkına, iş saatlerinin kısaltılmasın-

dan güvenli sekse, kreş talebinden boşanma hakkına, oy hakkı için yada savaşa karşı birçok farklı talep için sokaklara çıktılar. Kadınların yaktığı fitil kimi zaman devrimleri başlattı kimi zaman yarattıkları köklü değişiklikler ile bugünün önünü açtılar.

Tarih ve deneyimler bize mücadele biçimlerinin doğru konulması durumunda ezilenlerin mücadelesinin ortak düşmana karşı nasıl birleştiğini ve ne kadar büyük **altüst** oluşlar yarattığına tanıklık eder.

Bugün yine dünyanın dört bir yanında milyonlarca egemenlere, sistemin yarattığı baskı ve sömürü koşullarına karşı özgürlük için sokak-ta.

Sokağa çıkan kadınlar kendi taleplerini ortak özgürlük talebi ile birlikte yığınların bir parçası olarak dile getiriyor.

Tunus ve Mısır devrimlerinden sonra **Suudi Arabistan'da kadınlar oy hakkı** tanındı üstelik daha orada Tunus ve Mısır ile kıyaslanamayacak kadar küçük bir kıpırdanma sonrasında.

Egemenler kârları ve çıkarlarında olduğu gibi korkularında da ortaklaşıyor. Biz ezilenlerin verdiği ortak mücadele on yıllık diktatörlükleri yıkarken bir taraftan on yıllardır oy hakkı için mücadele eden kadınların haklarını kazanmasını sağladı.

Kadınlar yalnız başına vereceği mücadelenin kadının nihai özgürlüğü için yeterli olmayacağına tarihe bakarak görmek mümkündür. Bugün bu iki mücadeleyi birlikte vermek ve ortaklaştırmak gerekiyor..

Kapitalizme karşı verilen mücadeleleri kadının özgürlük mücadelesi ile birleştirmek gerektiği gibi kadınların kurutuş hareketleri de bugün dünyanın dört bir yanında özgürlük için sokağa çıkan kitlelerin mücadelesine katılmalı. Tüm ezilenler için olduğu gibi kadınlar için de nihai özgürleşme kadın ve erkek işçilerin sistemin tüm eşitsizliğine, sömürüsüne ve adaletsizliğine karşı vereceği ortak mücadele ile mümkün olacaktır.

Ekmek, gül ve herkes için özgürlük! talepleri kadınları da tüm ezilenler ile birlikte özgürlüğe bir adım daha yaklaştıracaktır.

Ayşe DEMİRBİLEK

8 Mart

1911 yılında ilk kez kutlanan **Dünya Emekçi Kadınlar Günü**'nden bu yana kadın özgürlük hareketi ve mücadelesinde çok yol kat edildi. O günden bugüne bu yolu kadın ve

erkek işçiler, patronlarına ve sistemin baskılarına karşı birlikte direnerek yürüdü. **Bu tarih birleşik mücadelenin tarihi.**

Dünya Kadınlar Günü fikri ilk kez, Alman Sosyal Demokrat Partisi'nden devrimci sosyalist **Clara Zetkin** tarafından 1910'da ortaya atıldı. Zetkin sosyalistlerin kadın ve erkek işçilerin oy hakkı için mücadele

etmesi gerektiği yönündeki tartışmayı kazanmıştı.

Zetkin, Dünya Kadınlar Günü olarak 8 Mart'ı seçti; çünkü **8 Mart 1908'de tekstil** işkolunda çalışan yaklaşık 15 bin kadın New York'ta yürümüştü.

Bu kadınlar oy hakkı, daha iyi bir maaş ve yaşanabilir bir hayat istiyorlardı.

İşçi sınıfı mücadelesini bölen bir akım:

AŞIRI SOLCULUK

İşçi sınıfının ve ezilenlerin sektör sloganlara değil basit ortak talepler etrafında harekete geçmeye ihtiyacı var.

İlkeler adına her türden uzlaşmayı reddetmek, yığınların acil isteklerini doğrultusunda düzen içi değişikliklere karşı çıkmak ya da küçümsemek, her şeyin kendi (partinin) iktidarında yapılacağını söylemek, mevcut sendikaları reddedip ayrı sendikalar kurmaya çalışmak, **keskin** sloganlar üretip kitle hareketlerini bölmek - Türkiye'de **aşırı sol** yaklaşım on yıllardır bunları savunuyor.

Son dönemde ise sağa kayarak "**AKP karşıtı**" olan aşırı solcular hükümetten hiçbir reform talep edilemeyeceğini, "**düzen içi**" iyileştirmeler yapılamayacağını yani yığınların acil sorunlarına çözüm bulunamayacağını ileri sürüyor.

Halkın geniş kesimlerini düşman olarak gören askeri vesayet rejiminin son bulmasını, milyonlar için acil olan bu iyileştirme için mücadele edenler, yani "**yetmez ama evetçiler**" karşılarında aşırı solcu itirazları buluyor: 'Bunlar önemsizdir, hatta karşı çıkılması gereken adımlardır' diyorlar.

Kemalizm ya da 21. yüzyıldaki adıyla **ulusalcılık** bir **burjuva** ideolojisidir. Sosyalizmi **antiemperyalizme** indirgeyen bu akım sol komünizmin dilini kullansa da sağcı hatta aşırı sağcıdır. Aşırı solun kızıl gömleğini giymiş kemalizmi bir kenara bırakalım. Sosyalizm adına savunulan sektör politikaların verdiği zararı ele alalım.

Sosyalizm reformlarla kurulamaz

Sosyalizm, **reformlar** aracılığıyla kurulamaz. Parlametodan geçen yasalar birikerek bizi yeni bir topluma taşımaz. Bugün kazandığımız bir hak yarın elimizden alınır. **Grevle** kazandığımız ücret artışı kısa sürede patronlar tarafından geri alınır.

Eğer sistemi felç edecek kitle grevleri gerçekleşirse kapitalist sınıfının şiddet aygıtı olan devlet saldırıya geçer. **Kitle grevi** ya kendi yolunda ilerleyip kapitalist sınıfının iktidarına karşı işçi sınıfının kendi iktidarını yaratmasına yol açar ya da ezilir.

Büyük mücadelelerin olmadığı normal zamanlarda ise sınıf mücadelesi an be an gerçekleşir. Emekçi kitleler ve ezilenler acil sorunlarını çözmek için gözle görünür ya da görünmez

düzeylede reformlar için sürekli mücadele halinde.

Reform derken bugün popüler hale gelen kullanımından bahsetmiyoruz. Devletin ekonomiden elini çekmesi ve her şeyi özelleştirilmesinden değil, milyarca emekçinin ve yoksulun her gün çektiği acıların bir nebze de olsa dindirilmesine dönük **sosyal reformlardan**, yani yaşam koşullarının her düzeyde iyileştirilmesinden söz ediyoruz.

Kitlelerin bilincindeki değişimler

Bu mücadelenin değeri elde ettiği ve kapitalistler tarafından geri alınabilecek sınırlı iyileştirmeler sağlaması değildir. Reformlar için mücadele eden **kitlelerin bilincinde radikal dönüşümler** yaşanır. Devletin kendi devletleri olmadığını görürler. Kapitalistlerle "**aynı gemide**" olmadık-

larını görürler. Kendileri gibi birçok ezilen grubun baskı altında olduğunu kavrarlar. İşçi sınıfının kendini ayrı bir sınıf olarak göreceği ve kurtuluşunun tüm ezilenlerin kurtuluşundan geçtiğini kavrayacağı alan burasıdır.

Aşırı sol kafa, reformlar için mücadeleyi "bu düzen içidir" diyerek reddederken aslında **milyonlarca sıradan insanın** mücadele içinde kendilerini değiştirdikleri gerçeğini ıskalyor; Onları gerçek bir değişimin özneleri değil nesnelere olarak görüyor. İşçi sınıfının kendi kendisini kurtaracağını değil, **bilinçli öncü bir azınlığın geri kalanı kurtaracağını** düşünüyor. İleri sürdüğü tüm sloganlar, taktikler ve propaganda milyonların ne düşündüğünü değil bir azınlığın fikirlerini işliyor.

Devrimci sosyalistler için ise kitlelerin bilincindeki dönüşümler son derece değerlidir ve bu sektör bir

propagandanın değil her gün çoğu zaman basit istekler doğrultusunda yürütülen mücadeleler sonucu gerçekleşir. Bu dönüşümlere etki etmek, önlerini açmak için her günkü sınıf mücadelesinde işçilerin yanında oluruz. Baskı altında tutulanların yanında oluruz. Ezilenlerin mücadelesinin yanında yer alırız. Bu mücadele içinde yığınlardan kopmayız. **Yığınların acil sorunlarını çözmek için değil ortak talepleri savunuruz.** Kitlelerden kopmadığımız için sosyalizmin gerekliliğini anlatma fırsatını buluruz ve bizi dinleyecek kitleler vardır. Reform mücadelesi için reformların yetmediğini, işçi sınıfının kendi iktidarını kurması gerektiğini, bir devrimin gerekliliğini anlatma şansı buluruz.

Birleşik işçi cephesi

İşçi sınıfının içinde henüz **bir azınlık olan devrimci işçiler**, devleti yıkmaya ve kapitalizmi ortadan kaldırma fikrine henüz ikna olmamış ancak değişim isteyen **reformist çoğunluktan kopmamalıdır.** Aksine kapitalist sınıfa karşı ortak talepler için birleşik mücadelede yan yana gelmelidir. Buna "birleşik işçi cephesi" taktiği denir ve yığınların henüz devrime ikna olmadığı zamanlarda bu taktik bütün mücadelelerimize yön verir.

Reformlar için devrimci mücadele

Sosyalistler, reformlar için devrimci mücadele yürütür. Burjuva hükümetlerden yığınların acılarını dindirmesini talep ederiz. Bunun için **işyerlerinde** ve **sokaklarda** mücadele ederiz. **Kısıtlı iyileştirmeler** gündeme geldiği an biz daha fazlasını isteriz. Hükümetler ya da burjuva partileri kitlelerin isteklerini yerine getirmedeği her an bunu teşhir ederiz. Kitle grevlerinin gerçekleşmesine yardımcı olmaya çalışırız. Ayrı sendikalar kurmayız, mevcut sendikaların tabanında çalışırız. **Parlametodun doğrudan demokrasiyle aşılacağı bir devrimci durum olmadığı zamanlarda** burayı devrimin gerekliliğini anlatmak için bir kürsü olarak kullanırız. Sosyal reformlar için mücadelede **geçici ittifaklar** kurmaktan kaçınmayız.

Aşırı solculuk ise değişimin yukarıdan gelebileceğini, bir partinin bilinçli çabasıyla devrim yapılabileceğini ileri sürüyor. **Aşırı solculuk keskin söylemine rağmen özünde sağcıdır.** Çünkü burjuva partileri gibi sıradan insanların eylemlerini önemsizleştirir, gereksizleştirir.

İşçi sınıfının ve ezilenlerin sektör sloganlara değil basit ortak talepler etrafında harekete geçmeye ihtiyacı var. Bu mücadeleye karşı çıkan aşırı sol söylemler ise karamsarlıktan başka bir sonuç yaratmıyor.

Volkan AKYILDIRIM

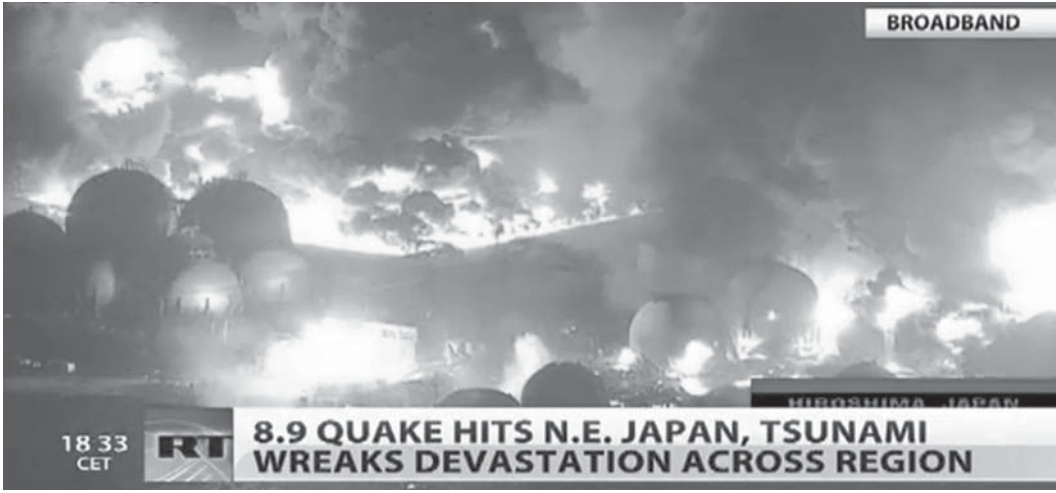

Lenin diyor ki:

"Yolda giderken otomobilinizin önünün silahlı bir haydut grubu tarafından kesildiğini düşünün.

Onlara üzerinizdeki paraları, kimliğinizi, tabancanızı ve arabanızı veriyorsunuz ve karşılık olarak onlar oradan uzaklaşıp gitmenize izin veriyorlar. Bu, tartışmaya yer bırakmayacak kadar açık bir uzlaşmadır. Ben size paramı, silahımı 'veriyorum' siz de bana paçamı sağ salim kurtarma şansını veriyorsunuz. Akli başında hiçbir insan, bu tür bir uzlaşmanın 'ilkesel açıdan kabul edilemez' olduğunu ileri sürmez, ya da uzlaşmaya giden kişiyi, haydutlar ele geçirdikleri otomobili ve silahlı başka soygunlarda kullansalar bile, silahlı haydutların suç ortağı haline gelmekle suçlamaz."

"Bundan çıkacak sonuç açık: 'İkelsellik' adına uzlaşmayı reddetmek, genel olarak ne türden olursa olsun uzlaşmanın asla kabul edilemez olduğunu ileri sürmek, bir çocukluk ve hatta bunu ciddiye almak güttür."

Güvenli nükleer santral:

Koca bir yalan

Nükleer enerji su kaynatmanın en pahalı ve en tehlikeli yoludur. **Yenilenebilir enerji kaynakları** için gereken bütçe ile karşılaştığımızda nükleerin yanlışlığı bir kez daha ortaya çıkıyor.

ABD'de, kullanımlarının ilk 15 yılında nükleer teknoloji ile rüzgar teknolojisi birbirine yakın miktarlarda enerji üretmiştir: Nükleer 2.6 milyar dolar kWh, rüzgarsa 1.9 milyar kWh. Gelgelelim, nükleer enerjiye rüzgar enerjisinin 40 katı fazla bütçe ayrıldı: 39 milyar dolara karşılık 900 milyar dolar.

Nükleer enerjinin maliyeti yaklaşık

30 milyar dolardır. Maliyet hesabına santralin kurulması ve sökülmesi, yakıt temini, atık depolanması dahil. Bu bütçe, üretilen enerjinin üç katıdır ve rüzgar enerjisi üretmek için ihtiyacınız olan paranın on katına eşittir.

Nükleerin bir miktar karbon tasarrufu sağladığı doğrudur ama güneş, rüzgar gibi alternatif enerji yollarından elde edeceğimiz senelik tasarruf nükleerin 20 ila 40 katıdır.

Sellafield, Three Mile Island, Kyshtym, Tokaimura, Çernobil, Fukuşima... Bu isimler size neyi hatırlatıyor? Nükleer santrallerine kadar

güvenli ve gezegenle barışık olduğunu mu? Sanmıyoruz.

Bir nükleer reaktör, yapısı gereği, güvenilir olamaz. Nükleer santrallerin tarihi, nükleer kazaların tarihidir.

1978'de **Three Mile Island**'da meydana gelen kaza, nükleer masalcılarının "*Kaza olasılığı 100 bin yılda bir.*" iddialarını boşa çıkarmıştı. Ardından, nükleer enerji karşıtları şü alayıcı bildiriye dağıtmışlardı: "**Kaza olasılığı 100 bin yılda bir. Zaman ne de çabuk geçiyor!**"

Bahan GÖNCE

Dünya nükleer istemiyor

BBC'nin **Fukuşima** felaketinden sadece birkaç ay sonra **23 ülkede** düzenlediği anket, kamuoyunun büyük çoğunluğunun nükleer enerjiye karşı olduğunu bir kez daha gösteriyor.

Katılımcıların yüzde 69'u nükleer santrallerin kurulmasına karşı.

Türkiye'de ise yüzde 41'lik kesim nükleer enerjinin tehlikeli olduğunu düşünüyor ve tüm santrallerin kapatılmasını istiyor. Yüzde 32'lik bir kesim ise mevcut nükleer santrallerin kullanılmasından, ancak yenilerinin yapılmamasından yana.

Türkiyelilerin yüzde 73'ü yeni nükleer santrallerin kurulmasına karşı.

Üstelik, katılımcıların yüzde 71'i gelecek için oldukça umutlu. 20 yıla kadar nükleer enerjiden ve kömürden vazgeçileceğini, bunların yerini enerji tasarrufu, rüzgâr ve güneş gibi yenilenebilir enerji kaynaklarının alabileceğini düşünüyorlar.

Türkiyeli yenilenebilir enerjiye umutla bakanların oranı ise yüzde 65.

Nükleer karşıtlığında radikal artış

Fransa'da yüzde 66'dan yüzde 83'e, Rusya'da da yüzde 61'den yüzde 83'e sıçradık, Fukuşima felaketini yaşayan Japonya'daysa santrallere muhalefet yüzde 76'dan yüzde 84'e

yükseldi. 2) Nükleere hayır diyenler çoğunluk - bbc anketBBC tarafından 23 ülkede yapılan anket, kamuoyunun ezici çoğunluğunun nükleer enerjiye karşı olduğunu ortaya koydu.

Çoğunluk nükleer santral ve kömür kullanımını istemiyor; rüzgar ve güneş gibi yenilenebilir enerji kaynaklarının kullanılmasından yana.

Anket, Japonya'daki Fukuşima nükleer santrallerinde gerçekleşen felaketten birkaç ay sonra, Temmuz ve Eylül arasında yapıldı. Sonuçlar, küresel kapitalizmin dayatması olan nükleer santraller gibi iklim değişikliğine neden olan kömürün de insanlık tarafından reddedildiğini gösteriyor.

■ 23 ülkede yapılan ankete katılanların sadece yüzde 22'si "nükleer enerjinin nispeten güvenli ve önemli bir kaynak olduğuna, bu nedenle daha fazla nükleer santral yapmak gerektiğine" katılıyor. Yüzde 69 ise yeni nükleer santrallerin kurulmasına 'hayır' diyor.

■ Türkiye'de de bu rakam aşağı yukarı aynı: %21. Türkiyelilerin yüzde 41'i nükleer enerjinin tehlikeli olduğunu ve tüm santrallerin kapatılmasını istiyor. Yüzde 32'lik bir kesim ise mevcut nükleer santrallerin kullanılmasından, ancak yenilerinin

yapılmamasından yana. Toplamda yüzde 73 yeni nükleer santrallerin kurulmasına karşı.

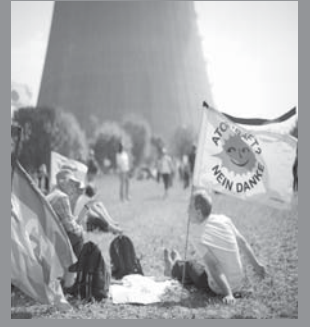
■ BBC anketine katılanların yüzde 71'i 20 yıla kadar nükleer enerjiden ve kömürden vazgeçileceğini, bunların yerinin enerji tasarrufu, rüzgâr ve güneş gibi yenilenebilir enerji kaynaklarıyla doldurulabileceğini düşünüyor. Türkiye'de yenilenebilir enerjiye umutla bakanların oranı ise yüzde 65.

■ 2005'te nükleer reaktörlere sahip 8 ülkede yapılan benzer bir araştırmanın sonuçları ile bugünkü sonuçlar karşılaştırıldığında nükleer enerjiye hayır diyenlerin sayısında radikal bir artış olduğu görülüyor.

Almanya'da 6 yıl önce nükleer enerjiye karşı olanların oranı yüzde 73 iken, bugün bu oran yüzde 90'a ulaşmış durumda.

Nükleer santral karşıtlığı Fransa'da yüzde 66'dan yüzde 83'e, Rusya'da da yüzde 61'den yüzde 83'e yükselmiş. Fukuşima felaketini yaşayan Japonya'da santrallere muhalefet yüzde 76'dan yüzde 84'e çıkmış. Buna karşılık ABD ve İngiltere'de nükleer enerjiye karşıtlık azalmış.

"Santralleri hemen kapatalım" diyenlerin oranı İngiltere'de yüzde 23'ten yüzde 15'e, ABD'de ise yüzde 20'den yüzde 14'e düşmüş.

Nükleer santraller kapatılıyor

Fukuşima felaketinden sonra büyüyen nükleer karşıtı hareket, birçok ülkede nükleer enerjiden vazgeçilmesini sağladı:

➔ **Japonya 14 yeni reaktörün inşaatı iptal edildi. Hükümet, enerji tasarrufu ve yenilenebilir enerji sayesinde kısa sürede nükleersiz bir yol çizeceklerini duyurdu.**

➔ **İsviçre'de 3 yeni nükleer reaktör planı iptal edildi. 2034'e kadar tüm nükleer santraller kapatılacak. Önümüzdeki yirmi yıl içinde ülkedeki beş nükleer santralin kapatılacağını belirtildi.**

➔ **Almanya'da şimdiden 7 santral kapatıldı ve 2022'ye kadar da santrallerin aşamalı olarak devre dışı bırakılması planlanıyor.**

➔ **Çin hükümeti nükleer santral planlarını askıya almak zorunda kaldı.**

➔ **İtalya'da referandum sonucu, nükleer karşıtlarının zaferi: %95 nükleere hayır dedi.**

DEVİRİMCİ, ANTİKAPİTALİST GAZETE

sosyalist işçi'ye
abone olun

Parti ve Sınıf - Chris Harman
broşürü kazanın

Nor Radyo 9 dilde yayına başladı

Yayın hayatına 17 Ocak 2009'da başlayan Nor (Yeni) Radyo, Bahar yayın dönemine başladı. Bahar dönemi boyunca yeni programlar ve yeni sesler var. Nor Radyo, 3. yılında www.nor-radyo.com internet adresinden 24 saat boyunca yayında.

Dokuz dil, dokuz ses

Yayın dillerini yıllar geçtikçe arttırmayı hedefleyen Nor Radyo, geçtiğimiz dönemde yerel dillerle birlikte toplam sekiz dilde yaptığı yayını bu dönem dokuz dile çıkartıyor. Bu dokuz dil; Batı Ermenicesi, Türkçe, Rumca, Kürtçe, Zazaca, Hemşince, Lazca, Adigece,

Nor Radyo'ya ulaşmak için

Nor Radyo'yu Facebook, Twitter üzerinden takip edebilir; programcılarla MSN ve Skype üzerinden iletişim kurabilirsiniz.

Facebook: <http://www.facebook.com/groups/norradyo/>
Twitter: <https://twitter.com/norradyo>
Skype: norradyo
MSN: info@norradyo.com

Nereye gitmeli,
ne seyretmeli,
ne okumalı?

DERGİLER

AltÜst'ün beşinci sayısı yayımlandı. AltÜst'ün bu sayısının ana konusu "**Milliyetçilik, İrkçilik ve Soykırım.**" Dergide ayrıca güncel gelişmeler üzerinde bir dizi yazı var. Tanıl Bora ile "**Milliyetçilik doğallıkla meşrulaştırılmaz**" başlıklı kapsamlı bir röportajın da yer aldığı dergide "**Sosyalizm Dosyası**"nda Doğan Tarkan, Paul Blackledge, Volkan Akyıldırım ve Besim F. Dellaloğlu'nun yazıları var www.altust.com - [bilgi@altust.com](mailto: bilgi@altust.com)

Birikim Dergisi'nin yeni sayısı da bayilerde. Birikim'in bu ay ki sayısının dosyası "**Eyvah Polis! Olağanüstü Yargı Rejimi**" başlığını taşıyor. birikimdergisi.com

ÖYKÜ YARIŞMASI

KaosGL'nin düzenlediği "**7. Kadın Kadına Öykü Yarışması**"na katılmak için son başvuru tarihi 16 Nisan 2012. Yarışmada kadınların kaleminden "**Mor**" öyküler bekleniyor. **KaosGL Dergisi**'nin 2012 yılının ilk sayısı da çıktı ve bayilerde. **Başvurular için: kaosgl.com**

Amed'in yok edilen kültürel zenginliği

20. yüzyılın başında Diyarbakır şehrinin (**Amed**) nüfusu 35 bine yakındı. Şehir daha çok şimdiki "**Suriçi**" olarak adlandırılan bölgedeydi.

35 bin nüfusun yaklaşık yarısı Müslümanlardan ve esas olarak da **Kürtler**den oluşuyordu.

Müslümanların yanı sıra çoğunluğu **Ermeniler** olan Müslüman olmayan topluluklar da vardı. Ermenilerin yanı sıra **Süryaniler, Keldaniler, Ortodoks ve Katolik Rumlar ve Yezidilerdi**. Ermeniler ise Katolik ve Protestan olarak ikiye ayrılıyordu.

Bunca topluluğun yan yana yaşadığı Diyarbakır açık ki kültürel olarak da büyük bir çeşitliliğe sahipti. İşte, 10 Şubat'ta İstanbul'da Tütün Deposu'nda açılacak olan sergi kentin bu çeşitliliğini yansıttak.

Birzamanlar Yayıncılık'tan **Osman Köker**'in Küratörlüğünü yaptığı **Eski Diyarbakır'da Kültürel Çeşitlilik** sergisi yirminci yüzyılın başına ait 200'den fazla fotoğrafı sunacak. Bu fotoğraflarda Diyarbakır'ın (Amed'in) artık yok olmuş olan kültürel zenginliği, çeşitliliği yansıtıyor. Sergide bulunan diğer malzemeler müslüman olmayan toplulukların kentin ticari yaşamındaki payını ve önemini gösteriyor. Sergilenen kayıtlara göre **kuyumculukla** uğraşan 12 firmanın tamamının, 11 **duvar** ve **taç** ustasının 10'unun, 9 **bakır** tüccarının ve **ipekli kumaş** üretimi yapan 10 firmanın tamamının, **pamuk**, **ipek**, **tahul**, **yün** vb malların ticaretiyle uğraşan 38 tuc-

carin 29'unun **Ermeni** olduğu anlaşılıyor.

Sergi **Kürtçe, Türkçe ve İngilizce** olarak hazırlanmış.

Anadolu Kültür ve Global Dialogue ile Birzamanlar Yayıncılıkta serginin hazırlanmasında işbirliği yapmış.

Sergi 10 Mart'a kadar açık. Sergi daha önce de Diyarbakır'da gösterilmişti.

Tütün Deposu
Lüleci Hendek Caddesi, No: 12
Tophane - İstanbul
0212 292 39 56

Marksizm 2012

19-23 Nisan, İstanbul Taxim Hill Otel

Bu sene Marksizm toplantılarının 20'inci yılı. 20 senedir bazen yılda bir kez, çok zaman iki kez yapılan marksizm toplantıları çok çeşitli mekanlarda, çok değişik konuşmacılarla gerçekleşti. Daima düzenlendiği yılın, ayların gündemi başlıca tartışma konusu oldu. 20 yılda Marksizm toplantılarına 10 binden çok insan katıldı.

20'inci yılını kutlayacak olan Marksizm bu sene kapsamlı bir programla düzenlenecek. Uluslararası hareketten çok sayıda konuşmacı Marksizme katılacak.

Ayrıntılı broşür çok yakında çıkıyor

marksizmgunleri.org

ALTÜST

5. sayı çıktı ↑ (555) 637 24 50

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılmaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konyelerinin ve işçi milletlerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır.

Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel yönelimlerden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kuruluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

marksist.org

devrimci antikapitalist
haber yorum

tıklayın...

sosyalist işçi

★ **Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti.**
■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü:
Volkan Tamusta ■ Adres: Büyükparmakkapı Sokak,
16/3 Beyoğlu-İstanbul ■ Baskı: Özdemir Matbaası:
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi, C Blok, No: 242 Topkapı,
İstanbul - Tel: 0212 577 54 92 ■ Yerel süreli yayın,
haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

4 Nisan'da Ankara'ya

Evren Yetmez!

12 Eylül darbesinin başı **Kenan Evren** ve MGK üyesi **Tahsin Şahinkaya** 4 Nisan'da Ankara'da mahkemeye çıkacak. 12 Eylül darbecileri yaptıklarının hesabını 32 yıl sonra ilk kez verecek. 12 Eylül referandumunda **'yetmez ama evet'** diyerek darbecilerin yargılanmasını önünü açanlar o gün Ankara'da olacağız!

12 Eylül 2010'da gerçekleşen anayasa değişikliği paketinde yer alan maddelerden biri de Geçici 15. Madde'nin kaldırılmasıydı. Darbecilere yargı dokunulmazlığı veren bu maddenin kaldırılmasına **'yetmez ama evet'** dedik. Halkın yüzde 58'i bu tutumu aldı ve anayasa değişikliği gerçekleşti.

O gün **'12 Eylül yargılanmaz, zaten zamanışımına uğradı'** diyerek anayasa değişikliğine **'hayır'** demeyi isteyenlerin ne denli büyük bir yalan söyledikleri bugün açığa çıkmıştır. **"Kenan Evren yargılanamaz"** dediler, **işte yargılanacak!**

Eğer **'hayır'** oyları galip gelseydi ne **Kenan Evren'e** dokunulacaktı ne de 12 Eylül davası açılacaktı. Hayır cephesi halkın 12 Eylül düzeninin son bulmasını istediğine karşı çıkararak Evren ve darbecileri korudu fakat başarılı olmadılar.

Katliamların hesabını sor!

Kenan Evren ve **Tahsin Şahinkaya** sadece kanlı darbenin değil darbeye zemin hazırlamak, **"şartları olgunlaştırmak"** için 1977-1980 yılları arasında gerçekleştirilen bir dizi katliamdan dolayı da yargılanıyor.

1 Mayıs 1977, 16 Mart, Malatya, Sivas, Maraş ve Çorum katliamları, siyasi suikastlar... On yıllardır sosyalistlerin **"katil devlet"** dediği ve hesap sorduğu bu kanlı olaylar ilk kez gerçek bir yargılamanın konusu olacak.

Bir daha katliam olmaması için kontrgerillanın, dünkü adıyla Susurluk çetesi bugünkü adıyla Ergenekon'un

dağıtılması için kanlı tarih aydınlatılmaldır.

Evren yargılanması neden önemlidir?

Dün referandumda **'hayır'** oyu verenler bugün **12 Eylül Davası**'na sudan bahanelerle karşı çıkıyor. **"94 yaşında bir adam hesap verse ne olur"** diyorlar. Bahsettikleri darbecilerin başı, örnek aldıkları isim. Elinde binlerce arkadaşımızın kanını taşıyan bir katil.

Darbeci 94 yaşında da olsa hesap vermedi. **Kenan Evren** hesap verirse, yaptıklarını yanına kâr kalmazsa, işlenen insanlık suçları cezalandırılmalı, bunu bir daha yapmaya yeltenenlerin de ölü kesilir.

12 Eylül düzenine son vermek

12 Eylül Darbesi cumhuriyet kurulduğu günden bu yana süren askerlerin iktidarını pekiştirdi ve bir düzen haline getirdi. 1982 Anayasası hala yürürlükte, halk yeni, demokratik ve özgürlükçü bir anayasa istiyor. **Kenan**

Evren'in yargılanması 12 Eylül düzenini yaratan ve yaşatanlarla hesaplaşmak için iyi bir fırsat. Bu dava ile kanlı tarihle yüzleşmek mümkün hale gelecek. Darbe düzenini yaşatanlarla hesaplaşmak için iyi bir fırsat olacak. Bu davayı izleyen başka davalar çorap söküğü gibi gelecek. İşkenceciler, valiler, polisler, MİTçiler, askerler ve katliam yapanlar da yargılanacak.

12 Eylül düzenine son vermek, darbe anayasasını çöpe göndermek, askeri vesayeti tarihin mezarını gömmek ve darbe defterini kapatmak isteyenler, demokrasi ve özgürlükten yana olanlar 4 Nisan'da Ankara'da buluşuyoruz.

Referandumda **'yetmez ama evet'** diyerek, anayasa değişikliğinin gerçekleşmesinin ardından adliyelere koşup davalar açarak 12 Eylülcülerin yargılanması sürecini başlatanlar, **4 Nisan'da Ankara'da buluşuyoruz.**

Evren yetmez! Bütün darbeciler ve darbe planlayanlar yargılsın!

12 Eylül 1980'den ve Kenan Evren'den **HEPİMİZ DAVACIYIZ!**

Bu kampanyadan amaç, 94 yaşındaki bir insandan intikam almak değildir. İsteddiğimiz şey, General Evren'in bir zamanlar başkalarına reva gördüğü işkencelere maruz kalması ve acı çekmesi de değil.

İsteğimiz çok basit ve açık: Toplum olarak kendi geçmişimizle açıkça yüzleşmemizin şart olduğunu; yaşanan utançları yok sayarak beyaz sayfalar açmanın, o utançların tekrar

yaşanmasına neden olduğunu bildiğimiz için, Kenan Evren'in, adil biçimde yargılanmasını ve her şeyin örtbas edilemeyecek şekilde mahkeme kayıtlarına geçirilerek gelecek kuşaklara anlatılmasını istiyoruz. Sistemin bu işi savsaklayarak yargılamayı bulandırmasından, saptırmasından korkuyoruz. Bunu önlemenin tek yolu ise **"kamuoyu duyarlılığı"** dir. Başka konularda başka görüşlere de sahip olsanız, eğer yukarıdaki görüşü benimsiyorsanız lütfen bize katılın, bu dilekçeyi yaygınlaştırın, siz de davacı olun.

12 Eylül ve onun simgesi Evren asılması ama toplumsal unutkanlıkla da beslenmesin. Mutlaka yargılsın, tarih ve kamu vicdanı önünde mahkûm edilsin: <http://hepimizdavaciyiz.net/>

12 Eylül'de ne olmuştu?

- TBMM kapatıldı, anayasa ortadan kaldırıldı, siyasi partilerin kapısına kilit vuruldu ve mallarına el konuldu.
- 650 bin kişi gözaltına alındı.
- 1 milyon 683 bin kişi fişlendi.
- Açılan 210 bin davada 230 bin kişi yargılandı.
- 71 bin kişi TCK'nin 141, 142 ve 163. maddelerinden yargılandı.
- 98 bin 404 kişi "örgüt üyesi olmak" suçundan yargılandı.
- 7 bin kişi için idam cezası istendi.
- 517 kişiye idam cezası verildi.
- Haklarında idam cezası verilenlerden 50'si asıldı.
- İdamları istenen 259 kişinin dosyası Meclis'e gönderildi.
- 300 kişi kuşkuyla bir şekilde öldü.
- 171 kişinin "işkenceden öldüğü" belgelendi.
- Cezaevlerinde toplam 299 kişi yaşamını yitirdi.
- 14 kişi açlık grevinde öldü.
- 16 kişi "kaçarken" vuruldu.
- 95 kişi "çatışmada" öldü.
- 73 kişiye "doğal ölüm raporu" verildi.
- 43 kişinin "intihar ettiği" bildirildi.
- 388 bin kişiye pasaport verilmeyi.
- 30 bin kişi "sakıncalı" olduğu için işten atıldı.
- 14 bin kişi yurttaşlıktan çıkarıldı.
- 30 bin kişi "siyasi mülteci" olarak yurtdışına gitti.

SAKINCALI BULUNANLAR VE İŞTEN ÇIKARTILANLAR

- 937 film "sakıncalı" bulunduğu için yasaklandı.
- 23 bin 677 derneğin faaliyeti durduruldu.
- 3 bin 854 öğretmen, üniversite görevli 120 öğretim üyesi ve 47 hakim işine son verildi.

HAPSEDİLEN VE ÖLDÜRÜLEN GAZETECİLER

- 400 gazeteci için toplam 4 bin yıl hapis cezası istendi.
- Gazetecilere 3 bin 315 yıl 6 ay hapis cezası verildi.
- 31 gazeteci cezaevine girdi.
- 300 gazeteci saldırıya uğradı.
- 3 gazeteci silahla öldürüldü.
- Gazeteler 300 gün yayın yapamadı.
- 13 büyük gazete için 303 dava açıldı.
- 39 ton gazete ve dergi imha edildi.